

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 24

Den 15 Septbr. 1866.

Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Svad er Zion?

(Fra „Millennial Star.“)

Svad er Zion? Dette er et Spørgsmaal, som ethvert Menneſte ſkulde give ſig ſelv og ikke være tilfreds, førend det havde fuldkommen beſvaret ſamme. Derſom der ved Zion menes Guds Folk, ſaa maae vi, for at kunne opnaae fuld Frelſe, være forenede med det. Men hvorledes kunne vi være forenede med Zion, derſom vi ere uvidende om dens Lærdomme? Og om ved Zion forſtaaes den ſaakaldte Chriſtne Kirke, ſaa er det af uendelig Vigtighed at vide, hvoraf den beſtaaer, hvorledes den er organiseret, og om vi ere Medlemmer af ſamme.

Alle, ſom troe paa det Nye Teſtamente, indromme, at Zion og den Chriſtne Verden ere eensbetydende. Men den romerſt-katholſke Kirke paaſtaaer at være den eneſte ſande Chriſtne Kirke; den ſamme Paaſtand gjør den græſt-katholſke Kirke, og endelig erklære Proteſtanterne, at ved Zion menes alle religiøſe Samsfund, der troe paa Chriſtendommen.

De Sidſte-Dages Hellige bevidne, at Zion har ikke været paa Jorden i mange

Arhundreder, men erklære, at i Aaret A. D. 1830 blev Guds Rige, eller med andre Ord Zion eller den ſande Kirke, gjenoprettet formedelſt Engleſjeneste og ved Aabenbaringens og Prophetiens Aand. Hvilken af alle diſe Paaſtande er nu den rette?

At hverken den romerſt- eller græſt-katholſke Kirke er den ſande, beviſes overflodigen af dem ſelv, idet de erklære ikke at have modtaget nogen Aabenbaring fra Gud i de ſidſte ſyften Arhundreder. Derſom de havde været Zion eller Guds Folk, ſaa vilde deres Propheter og Aabenbarere have modtaget Herrens Ord fra Tid til anden og ſaaledes forøget Bibelens Boger; deres Synere, deres Aabenbaringer og Prophetier vilde have været anſete ligesaa hellige ſom de af en ældre Dato. Uden diſe Særkender ere alle deres Paaſtande forſængelige, ubibelſke og ſavne al Grund. I Sandhed blottede for Evangeliets ſtore Veſignelser ere de uden Myndighed, uden Frelſe, uden Gud. De kjende Intet om Zion eller Iſraels Frelſe, ſom ſkal komme

fra Zion. Af de samme Aarsager have de forskjelligartede protestantiske Samfund ikke mere Krav paa guddommelig Myndighed, eller at være den sande Kirke, end de Ovennævnte, hvorfra de udsprang. Der- som nogen af dem var den sande Kirke, vilde de nyde de ved Guds Søns Evgangelium forjættede Velsignelser; deres Propheeter og Apostler vilde udøve deres Embeder som inspirerede Mænd, Synere og Aabenbaringer vilde været givne, Propheetier efter Propheetier og Herrens Ord forøget til deres Veiledning og Fuldkommengjørelse.

Men istedetfor at en saadan lykkelig Tingenes Orden skulde have hersket paa Jorden, ere Nationerne blevne undertrykte af en af Gud ubemyndiget Præstefaste, der har tilranet sig Magt over Menneskenes Samvittighed og bundet dem under et Vermaag, ja endog formaaet den verdenslige Magt til at forfølge anderledes Tænkende, fængsle dem, plage dem, strække dem paa Pinebænken, brænde dem, ihjelslaae dem, og saaledes ere Tusinder blevne udryddede for at understøtte falske Religionsystemer, som man har givet Navn af Christendom. Saadan, kjære Læser, har det saakaldte Zion været i de forløbne sytten hundrede Aar — en falsk, for-dærvet Kirke, der har taalt i sit Skjød Horeri og alle Slags Vederstyggeligheder og som Herren har betegnet med Navnet „Babylon den Store, Skjogen paa det starlagenfarvede Dyr, som tilsidst stal rammes af Herrens Straffedomme og obelægges ved en fortærende Ild.

Men hvad er Zion? Det er et Folk, hvilket Herren anerkjender som Sit og som har adlydt Evgangeliet. Det er et Folk, iblandt hvilket han har Aabenbarere, Seere, Propheeter, Apostle og inspirerede Mænd, der modtage Herrens Ord. Det er et Folk, som er blevet døbt først i Vand, siden med Ild og den Hellig-Aand, og

derved renset fra Synd og helliget for Herren, nydende aandelige og himmelske Naadegaver, eller med andre Ord: „Zion er de Rene af Hjertet.“

At grundlægge et Zion af det Slags er Guds og ikke Menneskets Værk. Gud er Ophavsmanden, han forestriver, han befaler; Mennesket underkaster sig og ydmygt adlyder. Gud giver Myndighed og Mennesket udfører hans Befalinger. Det er Gud og han alene, som kan gjenoprette Zion paa vor Klode. Engle have ingen Myndighed til at gjengive Evgangeliet med dets himmelske Gaver og Kræfter uden efter Befaling af Universets Styrrer. Da omtrent atten Aarhundreder vare forløbne efter Christi Korsfæstelse og Opstandelse, sendte den Herre Gud sin Engle at tilkjendegive for Menneskeslægten, at den fastsatte Tid var kommen for Organisationen paa Jorden af et evigt Rige, kaldet Zion, et Forberedelsesarbejde for Tilkommelsen af Messias til at regjere over sit Folk og over Jakobs Huus evindeligen. Intet med Hensyn til Organisationen af dette store sidstedages Rige blev overladt til Menneskets eget Godtbeftindende, men Herren kaldte en ung Mand, fuld af Sandhedens Aand, til at være en stor Propheet og Forlover for hans Afsyn til at lægge Grundvolden for hans Rige efter den himmelske Orden. Ligesom Moses blev udtrykkelig befaleet at bygge Tabernaklet efter det Mønster, som vises ham, saaledes blev den sidstedages store Propheet befaleet at organisere Riget efter det Mønster, som blev ham givet fra Himmelen. Han havde ikke Magt eller Myndighed til i mindste Maade at afvige fra den Plan, der var ham aabenbaret.

Efterat dette Værk var aabenbaret fra Himmelen, og Riget grundlagt, har dets store Konge og Lovgiver vedblevet at lede og styre samme med sin egen Røst, ved Engles Røst, ved Inspiration, ved den

Hellig-Aands Kraft, ved Syner, Aabenbaringer, Prophetier og andre Naadegaver; derved er Zion bleven grundlagt; den har udvidet sine Grændser og nydt Fremgang i over 36 Aar. Missionærer fra Zion have besøgt mange Nationer og fjerne Der i Havet for at forkynde for alle Folk, at Herrens den store og forfærdelige Dag er nær — og at alle Mennesker maae modtage det store forberedende Budskab, omvende sig fra deres Synder og lade sig dobe i den Herres Jesu Navn

til deres Synders Forladelse, dersom de ikke ville omkomme ved Herrens Tilkommeelse.

Vaagner derfor op, o I Jordens Indvaanere, og søger efter Guds Zion; afryster Aarhundreders Slummer og kommer til Bevidsthed om Ederes sande Stilling; paatalder Gud; omvender Eder fra alle Ederes Synder og Vildfarelser, bliver dobt i Vand af Herrens authoriserede Tjenere; værer siden trofaste Zions Børn indtil Enden, og I skulle blive frelste.

Verden har ingen Undskyldning.

(Fra „the Western Standard.“)

Denne Slægt kan aldrig undskylde sig for Christi Domstol ved at paaberaabe sig, at den var uvidende om det Værk, som han har begyndt paa Jorden. Menneskene ville blive nødte til at bekjende, at deres Blod er paa deres egne Hoveder, og at Herren har givet dem den fornødne Leilighed til at gjøre sig bekjendte med hans Hensigter, til at blive meddeeltige i hans Værk og beredte for det, som skal komme over Jorden og dens Beboere. Israels Veldste ere udgangne; de opløste deres Nøst og opfordre Menneskene til at berede sig for Gud den Almægtiges store Dag, der er nær for Haanden. Pressen er paa mange Steder sat i en virksom Bevægelse for at udbrede den saamme Advarsel, og for at man med de meest overbevisende Grunde kan henlede Menneskenes Opmærksomhed paa saamme. Der er derfor forholdsviis meget Faa, som ikke have havt Leilighed til at gjøre sig bekjendte med det Sidste-Dages store Værk. Et Budskab af saa overordentlig Vigtighed for hele Menneskeslægten, som det, de

Sidste-Dages Hellige forkynde, kan Ingen være retfærdiggjort i at lade gaae ubemærket hen. Om Menneskene end ikke skulde have nogen Grund til at troe, at det er Sandhed, er det dog deres Pligt at give Agt paa Budskabet, naar de høre det. De forskjellige Troessamfund i Christenheden have ikke Propheter eller Apostler iblandt sig; ei heller have de nogen Længsel efter at erholde fortsat og direkte Aabenbaring fra Gud, og derfor ere Menneskene i fuldkommen Uvidenhed om de Begivenheder, som Herren har bestemt og de Sidste-Dages Hellige forudsige at skulle finde Sted. Dersom de havde Propheter og et tilbørligt bemyndiget Præstedømme iblandt sig, vilde de være retfærdiggjorte i ikke at agte paa Enhver, der maatte fremstaae og bekjende, at han havde Myndighed til at advare dem, thi dersom der var nogen Nødvendighed for, at de for deres Bedkommende skulde berede sig for forestaaende Begivenheder, da vilde de blive underrettede derom af de Propheter og andre af Guds Tjenere, som vare iblandt dem.

Men de Sidste-Dages Hellige staae frem iblandt Folket og høitideligt erklære, at Gud atter har talet fra Himmelen, — at han igjen har sendt sine hellige Engle for at meddele sin Villie til Menneskene, — at han atter har gjengivet Evangeliet i dets Reenhed med alle dets medfølgende Gaver, — at han atter igjen har beuindiget Mænd paa Jorden til at forvalte dets Ordinancer og befalet dem at gaae ud til alle Jordens Beboere for at bære Vidnesbyrd om disse Ting, paadet de, som troe og adlyde dette Budskab, kunne undsøge de Straffedomme og den Nød og Glendighed, der ere isærd med at bryde ud over de Ugudelige. De bære Vidnesbyrd om, at de vide, at dette er Sandhed, og om at Herren har aabenbaret det for dem. Findes der en Gnefte iblandt de mange tusinde Præster i Christenheden, der kan bære Vidnesbyrd om, at det Budskab, de Sidste-Dages Hellige forkynde, er Bedrageri, og at de ikke have nogen Myndighed til at forkynde en saadan Lære? Nei, der findes ikke, thi for at kunne bære et saadant Vidnesbyrd maatte han have modtaget Aabenbaring fra Gud, men hele Christenheden paastaer, at noget Saadant er umuligt i vore Dage.

Under saadanne Omstændigheder burde altsaa ethvert Menneske tænke: „Seg maa undersøge dette Budskab, thi det kan maaskee være sandt, og om saa er, er det min Pligt at adlyde det. Da det er en uimodsigelig Kjendsgjerning, at Christenheden hverken troer paa ny Aabenbaring eller tillader Nogen, som nærer en saadan Tro, at staae i Samfund med dem, burde det være indlysende for Enhver, som vil overveie Sagen, at hvis Herren vilde sende et Budskab, vilde han ikke vælge noget af de forskjellige christne Samfund som et Middel til at forkynde det, men et saadant Folk, som de Sidste-Dages Hellige bekjende sig at være. Christenhedens For-

kastelse af ny Aabenbaring er ikke Mere, end hvad man kunde vente under de nuværende Omstændigheder, og Ingen, som længes efter at hende Guds Villie og Hensigter, skulde agte paa en saadan Paastand. Naar Menneskene ere sig bevidste, saaledes som denne Slægt maa være, at de ere uvidende om Herrens Ordster og Hensigter, og at Alt, hvad de vide om ham, er det, der blev aabenbaret til Generationer, som have levet for mange Aarhundreder tilbage, hvad skulle de altsaa gjøre, naar der kommer Mænd iblandt dem i Herrens Navn med et Budskab til deres Overveielse? Da de komme i Herrens Navn og under saadanne Omstændigheder, burde dette berttigit dem til at blive horte, og det Budskab, de frembære, at blive undersøgt. Dette fremkommer i et altsfor helligt Navn, og hvis det skulde medføre Sandhed, vil dets letfjendige Forkastelse have altsfor strækkelige Følger. Den store Hob iblandt Menneskene følge imidlertid et saadant selvmorderisk Livsløb, istedetfor i mindste Maade at give Agt paa det Budskab, som det har behaget vore Modstandere at kalde „Mormonisme,“ hvilken er høitidelig forkyndt i deres Paahør. De Saa, der have bestræbt sig for at erholde Kundskab om samme, have erholdt den og ere blevne Vidner om Sandheden deraf. De, der have anseet denne Lære værdig en Undersøgelse, have annammet og adlydt den som et Budskab af den hyerste Vigtighed. Kunne vi altsaa ikke med Rette sige, at denne Slægt vil være uden Undskyldning, naar den fremkalbes for Christi Domstol? Dersom ethvert Menneske havde gjort sin Pligt med Hensyn til dette Budskab, vilde der nu ikke have været et eneste menneskeligt Væsen paa hele Jordens Overflade, uden han jo vilde have hørt det og være bleven bekjendt med Herrens Hensigter, som han nu er isærd med at fuldbyrde; thi da vilde

Enhver have underrettet sin Næste derom, og disse Nyheder vilde været blevne udbredte med en saadan Hurtighed, at enhver Afstrog og Braa paa hele Jorden vilde have gjenlydt af disse Esterretninger.

Det er imidlertid ikke alene ved de Ældstes skriftlige og mundtlige Vidnesbyrd, Jordens Beboere ere blevne advarede. De ere tillige blevne advarede derved, at de, som troe og annamme dette Budskab, samles fra alle Jordens Rationer til et bestemt Sted, hvilket den hellige Skrift betegner; ligeledes er den vensynlige Opfyldelse af de gamle Prophetier, den bogstavelige Opbyggelse af det Rige,

der skal sonderbryde alle andre Riger, og hvis Bestemmelse er at bestaae evindeligen — samt Tidernes Tegn vensynlige Vidnesbyrd for Menneffeslægten. Da alt dette staaer i den noieste Forbindelse med Forlyndelsen af dette Budskab, og da de, der adlyde det, ere de Redskaber, som Herren betjener sig af til at udføre sine Hensigter, er dette Bærk saa almindelig bekendt, at kun meget Faa kunne paaberaabe sig deres Uvidenhed som Undskyldning, fordi de ikke have underkastet sig Evangeliets Fordringer, da alt dette ikke steer i nogen Braa.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 367.)

Medens jeg var saaledes beskæftiget, blev jeg afbrudt i mit Forehavende ved et Besøg af Don Jose Maria, som endnu var ubestemt med Hensyn til, hvad han skulde gjøre, men da jeg ikke vilde synes altfor ængstelig, bad jeg ham at give sig bedre Tid og at komme igjen den næste Morgen.

Den følgende Morgen kom han, og hans Tilstand var i Sandhed beklagelig. Han vilde gjerne vende den usfrugtbringende Giendom i Penge, men var derhos bange og sagde, at da jeg var en Fremmed, kunde han let paadrage sig Ubehageligheder af Regjeringen. Jeg søgte atter at bevise min Retshaffenhed og tilbød at paatage mig alt Ansvar hos Regjeringen. Don Miguel gjennemlæste mine Ubefalingsbreve, og General Cas-

caras Brev læste han om igjen. Han blev overbeviist om Sandheden af hvad vi havde sagt, men disse Papirer gav ham ingen Ret til at sælge sin Landeendom, og desuden var han endnu ikke aldeles fri for Mistanke. Tilslidst aabnede jeg min Kuffert og isorte mig en Uniformsfrakke, der var rigt besat med Knapper med Ornebillede. Jeg havde en Panama-hat, der var gjennemblødet af Regnen og tilsmudset, en sribet Skjorte, hvide Beenklæder, som vare tilsnavsede til op over Knæene, og jeg saae ligesaa komist ud som Negerkongen, der isort en Militærfrakke og Hat med Fjer i, men uden Beenklæder — paa Kysten af Afrika modtog et Selskab af britiske Officerer. Don Jose Maria kunde ikke modstaae Knapperne i min Frakke, og han forsikrede,

at Klædet var det smukkeste, han nogen-
sinde havde seet, medens Don Miguel,
hans Hustru og Bartolo tilfulde gave
deres Forundring tilkjende over, at de
havde noget ganske Ubekjendt i deres Hytte.
Det eneste Spørgsmaal var nu, hvor vi
skulde faae Papir til at skrive Kontrakten
paa. Jeg lod mig ikke opholde over en
saadan Bagatel, og gav strax Don Mi-
guel noget Papir til at skrive de gjen-
sidsige Betingelser paa, og bestemte den
følgende Dag til den endelige Afgjørelse
og Kontraktens Underkrivelse.

Læseren er maastee nysgjerrig efter
at faae at vide, hvorledes man handler
med gamle Stæder i Centralamerika. Lige-
som med andre Handelsartikler bestemmes
Prisen paa dem af den Mængde, der er
paa Markedet og af den større eller min-
dre Efterspørgsel, men da gamle Stæder
ikke som Bomuld og Indigo ere kurante
Varer, ere Priserne forskjellige, og den-
gang var Efterspørgselen meget slau. Jeg
skulde betale halvtredstindstyve Dollars for
Copan. Vi bleve snart enige om Prisen.
Jeg lod denne Sum, hvorfor Don Jose
Maria ansaae mig for en Taabe; derved
jeg havde budt Mere, vilde han uden
Tvivl have anseet mig for noget Værrer.

Ved Hjælp af Francisco stode vi i
Forbindelse med Haciendaæ (det eenlig
liggende Landsted), hvorfra han hver Mor-
gen bragte os Mælk, som han bar om-
trent tre engelske Mile, og maatte derhos
to Gange vade over Floden. Fruentim-
merne paa Haciendaæ sendte Bud til
os, at de agtede at aflægge os et Be-
søg, og i Formiddags kom Gregorios
Hustru i Spidsen for alle Husets Qvin-
der, Tjenestepiger og Born — samt to af
sine Søner. Vi modtog dem mellem
Ruinerne, skaffede dem tilføde saa godt
vi kunde, og som det første Høfligheds-
beviis gave vi dem Alle Cigarrer. Det
kan næsten synes utroligt, men ingen af

dem, selv ikke engang Gregorios Søner,
havde nogensinde forhen seet „Afguderne,“
og nu vare de meget nysgjerrige efter at
see Hr. Catherwoods Tegninger. Jeg troer
i Sandhed, at det var Rygtet om disse
Tegninger, der forskaffede os den Gæst
at modtage deres Besøg. Catherwood var i
sit Hjerte ikke meget gladere over at see
dem hos os, end hans gamle Heiærvær-
dighed var over at see os hos sig, da han
blev standset i sit Arbeide, og hver Dag
var os kostbar. Da jeg paa en Maade
ansaae mig for Stadens Giermand, var
det min Pligt at være Vært. Da jeg
havde faaet ryddet Wei, viste jeg de Frem-
mede omkring, ligesom Veiviseren gjør i
Vaticanet, men jeg kunde ikke holde dem
borte, og til stor Uergjæls for Cather-
wood bragte jeg dem alle tilbage paa
ham igjen.

Rødte til at opgive vort Arbeide, ind-
bode vi dem til at følge med os ned til
Hyttten for at see vore Bequemmeligheder.
Nogle af dem vare vore Patienter og
mindede os om, at vi ikke havde sendt de
Medikamenter, vi havde lovet. Sandhe-
den var, at vi saa vidt muligt søgte at
undgaae at give dem Lægemidler, iblandt
Andet af den Grund, at vi frygtede for
at blive dragne til Ansvar, dersom No-
gen skulde døe under vore Hænder, men
Rygtet om os var allerede udbredt; Gæst-
beviisninger bleve ophobede paa os, og
vi maatte bære dem. Disse Qvinde havde
stedse til Trods for Don Gregorios's Brang-
villighed behandlet os venligen, og vi vilde
gerne have viist dem vor Taknemmelig-
hed paa en anden Maade end ved at give
dem Lægemidler, men for at tilfredstille
deres Ønsker uddeelte vi Pulver og Piller
til dem med striftlig Anviisning for deres
Anvendelse, og da de gik bort, fulgte vi
dem et Stykke paa Veien, og havde siden
den Glæde at høre, at de til Gjengjæld
roste vor Høflighed og Opmærksomhed

mod dem for Don Gregorio. — Den følgende Nat faldt ingen Regn, og Dagen derpaa begyndte vi Opmaalingen af Ruinerne, da Jorden var nogenlunde tør. Det var mit første Forsøg i den Retning. Vore Opmaalingssapparater vare ikke meget vidtloftige. Vi havde et godt Ingeniørkompas, og det Øvrige bestod i en Kulle Bendler, som Catherwood havde brugt ved en Opmaaling af Ruinerne i Thebes og Jerusalem. Min Deel af Arbeidet var meget videnskabeligt og bestod i at lære Indianerne at rydde lige Linier igjennem Skoven, saae Bruno og Francisco til at hange deres Hatte op paa oprejste Pæle for at tjene til Mærker — og saae opmaale mellem dem. Allerede den anden Dag vare vi fuldkommen hjemme i dette Arbeide.

Samme Dag negtede Don Jose Maria at fuldbyrde Kontrakten, hvilket Don Gregorio var Skyld i. Denne Mand havde ophørt med at blande sig i vore Anliggender, men ved Tanken om, at vi virkelig vilde slaae os ned der i Eggen, kunde han ikke holde sig længere, men sagde Don Jose Maria, at han vilde paadrage sig Ubehageligheder ved at have Noget med os at gjøre; han sagde ham endog, at General Cascaras Pas var værdløs og at denne var gaaet over til Morazan. Han holdt Stand et Dieblif, men tilsidst sloge vi ham af Marken, og en fjorten Dages Tid derefter betalte Catherwood Kjøbesummen, og saaledes var Kontrakten fuldbyrdet.

Efter tre Dages temmelig haardt, men interessant Arbeide, bleve vi færdige med Opmaalingen, om hvis enkelte Omstændigheder jeg agter at underrette Læseren, men jeg omtaler forinden det Lidet, man forhen vidste om disse Ruiner.

Huaros, Guatimalas Historiefriber, siger: „Francisco de Fuentes, som har skrevet Guatimalas Riges Historie, forsiktrer, at i hans Tid, det vil sige henimod Slutningen af det syttende Aarhundrede, kunde man endnu see hele det store Omfang af Copan. Det indtog et kredsførmiget Areal, der var omgivet af Pyramider af Steen, omtrent 9 Alen høie og meget godt byggede. Ved Foden af disse Pyramider vare Figurer baade af Mænd og Qvinder, et fortræffeligt udført Billedhuggerarbeide, medens de Farver, de vare malede med, havde holdt sig til den Tid, og hvad der ikke var mindre mærkeligt, enhver af dem var klædt i castilianst Dragt. I Midten af denne Plads paa en Forhoining var Offerstedet, hvortil man kom ved en Række Trappetrin. Samme Forfatter siger, at lidt udenfor denne rundagtige Plads var en Hovedport, opført af Steen, paa hvis Soiler vare anbragte Menneskefigurer, ligeledes fremstillede spanske Dragter, med Beenklæder og Pibe-traver om Halsen, Sværd, Hue og en kort Kappe. Naar man kommer ind ad Porten, støder man paa to smukke Steenpyramider af middelmaadig Størrelse og Høide, fra hvilke der er udstrakt et Slags Hængeløie med to menneskelige Stikfælsler, een af hvert Kjon, klædte som Indianere. Man bliver høist forbausset ved Synet af denne Bygning, thi uagtet dens Størrelse kan man ikke opdage det ringeste Spor til, at dens enkelte Dele ere tilsammenføiede, og uagtet den bestaaer af een Steen og har en uhyre Vægt, kan man dog saae den til at bevæge sig ved det mindste Tryk med Haanden.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Den Tid, vi leve i.

Vi leve i en skjæbnesvanger Tid; den ene Begivenhed følger den anden med hurtige Skridt, og hvad der næsten kunde synes at være et Aarhundredes Værk, er udført i eet Aar. Efterretninger meddeles med Lynets Fart over Land og Hav, medens Pressen udbreder dem over hele den civiliserede Verden. Tid og Afstand synes ikke længere at være Stranker; Beboerne paa den østlige og vestlige Halvkugle ere saa at sige blevne Naboer. Amerikaneren bliver allerede Søndag Aften forstyrret i sin rolige Helligholdelse af Sabbaten ved Meddelelser fra Asien om Mandagens timelige Forretninger, og det synes, som om Jordens daglige Omdreining ikke er hurtig nok. Løverdag og Søndag, Morgen og Aften, Middag og Midnat indtræffe paa samme Tid. Telegrammer bringes til at løbe Jorden rundt ved hoihys Dag, og i Midnattens Mørke, saa Profhetaen vel maatte udbrude: „Jordens Under forføredes; de nærmede sig og kom hertil.“ Jordstjælv, vulkaniske Udbrud, Stæders Odelæggelse ved Ildbrand, Orkaner, Hungerensnød, pestagtige Sygdomme iblandt Mennefter og Dvæg, frygtelige Slag mellem rivaliserende Magter, Sonderbrydelsen af Riger, Kongers Flugt, store og mægtige Monarkiers Fald fremstilles for vort Blik lig et Panorama og i en saa hurtig Følgerække, at Sindet maa sygne, naar man blot hører Beretningerne derom.

Ugudeligheden holder lige Skridt med Tidsalderens voldsomme Omvæltninger. Aftens Raster, saasom Fraadseri, Drukkenskab, Hoer, Selbbsjættelse, Tyveri, Røverier og Mord, have styrket Nationerne i den dybeste Fordærvelse og forvandlet Jorden til et passende Opholdssted for Djævlø og urene Aander, og midt i al denne Ugudelighed opløste Hundredetusinder hylterste Præster og Lærere deres Dine mod Himmelen og fortørne den Almægtige ved at takke ham, fordi de leve paa en Tid, da Evangeliet's Lys straalør paa Jorden, og de ere fødte og opdragne iblandt saadanne fromme og hellige Christne. Med Rette kaldte Apostelen Johannes dem og deres Tilhængere al Jordens Skjoge, fuld af Bøspottelsens Navne.

Menneffene ere øiensynligt forstrækkede for deres egen Ugudelighed; de have en for dem usforklarlig Anelse om, at der forestaaer dem noget Skrækeligt, og de vide, at de høiligen have fortjent det. Alligevel ville de ikke omvende sig, men blive værre og værre. De frygte for, at Guds Doms Time, som „Mormonerne“ have baaret Bidnesbyrd om saalænge, er nær forhaanden. De see Tusinder af ydmyge, oprigtige Sjøle drage ud fra Nationerne, idet de ved deres Flugt bære Bidnesbyrd om, at Guds Straffedomme ville ramme dem, som blive tilbage. Frygten for det, som er ivente, lader deres syndbetyngede Sjøle ingen Ro.

Vi ville gjentagende opmuntre vore Brødre, som arbeide i Biingaarden, til at opløste deres advarende Røst og bære et trofast Bidnesbyrd om Sandheden. Tiden er kort. I have ikke et Dieblik tilovers, som I kunne tilbringe i Dovenstak eller anvende paa en nnyttig Maade, thi sandelig, I ville ikke blive færdige med

Guds Arbejde, inden I ville faae at see, at frygtelige Udelæggelser ville ramme Jordens Nationer. Frembærer det himmelsendte Budskab og erindrer, at dette er en Dag til Advarsel og ikke til mange Ord, thi Herren vil paastynde sit Værk og gjøre et forkortet Arbejde paa Jorden, som han vil lade luttre ved Ild, ligesom han engang lod den rensede formedelste Vand. Da vil Millenniets Morgen frembryde, det store Jubelaar for Herrens Sjjenløste, da „Christus selv skal regjere paa Zions Bjerg og i Jerusalem for hans Eldste i Herlighed.“

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840.

(Fortsat fra Side 350.)

Tillige døbte jeg omtrent fyrgetyve Prædikanter af det samme Religionsfund — og nogle Andre, der tilhørte andre Partier, samt omtrent hundrede og tyve Medlemmer af de forenede Brødre, hvorved henvendte fyrgetyve Huse aabnedes for os til at prædike i, og hvor Evangeliet vilde blive modtaget med Glæde. Alt dette skete i et Tidrum af een Maaned og fem Dage.

Den 10de April forlod jeg de Hellige i Herefordshire og tilgrændsende Distrikter. De Helliges Antal i denne Egn udgjorde henvendte hundrede og tredsindstyve Sjæle, hvilke ved min Afreise frydede sig i Evangeliet, medens Hundreder af Andre vare rede til at blive døbte, saasnart der tilbød sig en passende Leilighed dertil. Jeg antom til Preston den 13de, efter at have reist gennem Worcester, Wolverhampton, Burslem og Manchester og tilbagelagt en Bei af omtrent hundrede og halvfjerdsindstyve Mile (engelske) samt derhos besøgt Menighederne undervejs.

Ved min Ankomst til Preston nød jeg atter den Glæde at kunne hilse paa mine Brødre af det omreisende Høiraad og andre Eldster, ligesom vi den 14de, 15de og 16de April havde det Privilegium at være samlede i det første Raad

og den første General-Conference, som vi nogenstinde hidindtil som et Qvorum havde afholdt i et fremmed Land. Efter at have tilbragt nogle Dage tilsammen og udført mange vigtige Forretninger vedkommende Kirken, maatte vi atter stilles ad for at begive os til vore forskjellige Arbeidsmarkter, hvor Veien nu var aabnet for os. Jeg forlod Preston den 17de i Selskab med Brigham Young. Vi besøgte Menighederne undervejs, indtil vi kom til de Hellige i Herefordshire, som med Længsel havde ventet vor Tilbagekomst. Eldste Willard Richards arbejdede i Forening med os i nogle Dage paa de forskjellige Steder i vor nye Arbeidsmark, der strakte sig gennem Herefordshire, Worcestershire og Gloucestershire.

Vi fortsatte med at prædike og døbe og administrere Evangeliets Ordinaner hver Dag til dem, som vilde annamme vort Vidnesbyrd og adlyde Jesu Christi Evangelium. Sandheden er mægtig og har vundet Indsydelse; Værket trives og flere lægges til Menigheden paa alle Kanter, indtil nu flere Hundreder og deriblandt over halvtredsindstyve Prædikanter glæde sig i det evige Evangelium og er taknemmelige til Gud, fordi han har ladet dem opleve den Dag, da han har ud-

rakt sin Haand for endnu engang at beskjære sin Wiingaard med en mægtig Beskjæring og for at indføre Evangeliet paa Jorden i dets oprindelige Reenhed. I mange Tilfælde have Tegn fulgt de Troende ifølge Frelserens Forjættelse, og Guds Lands Vidnesbyrd har ledsaget Ordets Prædiken. Saasnart Evangeliet er blevet prædikeret, have hele Familier antaget det med Glæde og adlydt dets Ordinancer, og ofte er det hædet, at vi have døbt fra otte til tolv Individer den første Gang, vi have haft Forsamling paa noget nyt Sted og prædikeret Guds Ord for dem.

Ældste Young arbejdede i Forening med os heved en Maanedes Tid, i hvilket Tidrum Mange bleve døbt og confirmerede, ligesom ogsaa Flere bleve ordinerede og bestilte til at prædike Evangeliet, og medens de Hellige bleve opbyggede, og deres Hjerter fruede sig formødest Vedste Youngs Underviisning og Raad, havde ogsaa jeg meget Gavn af hans Selskab, da jeg hørte hans Paamindelser og nød Godt af hans Raad.

Da Nødvendigheden fordrede, at Young vendte tilbage til Manchester igjen for at hjælpe til ved Udvalget af Psalmer til Sangbogen og for at varetage andre Anliggender, tog han den 20de Mai Afsted med os, medens Ældste Richards og jeg i Forening med Ældste Kington, der ganske havde hengivet sig til Værkets Tjeneste, fortsatte vort Arbejde i Wiingaarden.

Herren velsignede fremdeles vort Arbejde, og daglig lagdes der Nogle til Menigheden. Der aabnedes nye Døre for Evangeliet paa alle Kanter; vi fik mangfoldige Anmodninger om at komme og

prædike, hvilke Døster vi ikke kunde opfylde paa Grund af Mangel paa Arbejdere. Uagtet henved halvtredstydste Personer vare bleve ordinerede til Ældster og Præster i denne Deel af Wiingaarden, var der dog ligesaa mange Steder at prædike paa om Søndagene. Saaledes vedbleve vi med vort Arbejde i denne Egn indtil henimod den Tid, da General-Conferencen i Manchester den 6te Juli skulde afholdes.

Men inden vi forlode de Hellige, ansaa vi det for Viisdom at sætte Menighederne i Orden og organisere dem i Grene og Conferencer, saa at de kunde blive tilbørligt repræsenterede paa General-Conferencen. Derfor afholdt vi to Conferencer iblandt de Hellige, inden vi forlode dem. Vi afholdt den første af dem i Gadfield Elms Kapel i Worcestershire den 14de Juni, og samme Tid organiserede vi tolv Grene og udførte de Forretninger, som Omstændighederne krævede. Den anden Conference blev afholdt i Stanley Hill i Herefordshire, hvor vi organiserede tyve Grene. Beretningerne fra disse Conferencer overgiver jeg Dem til Offentliggjørelse, hvis De skulde ansee det for rigtigt at lade dem trykke.

Den følgende Dag toge Ældste Richards og jeg Afsted med de Hellige i Froomes Hill i Herefordshire, men inden vi forlode dem, maatte vi tre Gange gaae til en liden Dam for at døbe og confirmere flere Personer, som kom til os og yttrede Ønske om at faae disse Handlinger udførte af os.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Sverrig. I Stockholm har der fra Choleraens Begyndelse indtil den 4de dennes været anmeldt 1743 Sydomstilfælde og 599 Dødsfald. — I Wenersborg, som forholdsviis er haardt hjemsogt, have 234 Personer været angrebne af Cholera og Cholera-Diarrhoe, og af disse ere 70 døde. — I Konkøping har der pludselig vilst sig nogle faa Choleratilfælde, alle med dødeligt Udfald.

Norge. I Christiania er der fra den 8de August, da det første Cholera-tilfælde indtraf der, indtil den 4de September, Kl. 9 Morg. ifølge „Aften-bladet,“ ialt angrebet af Cholera 19 Personer, af hvilke 16 ere døde og 3 under Behandling.

Lydskland. I Hamborg raser Choleraen i de sidste Dage meget stærkt, alle Fremmede skynde sig at forlade Byen, Stemningen er meget trykket.

Belgien. Den store Petroleumsbbrand i Antwerpen var den 19de August, ti Dage efter dens Begyndelse, endnu ikke fuldstændig sluttet. En tyk, sort Røg steg bestandig op fra den Deel af Brandtomterne, hvor de store Petroleumskbeholdninger havde ligget, og fra Tid til anden slog der Flammer iveret. Et talrigt Brandmandskab med to Sprøiter var endnu ved den nævnte Tid i Virksomhed der. Man kan endnu ikke danne sig noget klart Begreb om den ved Branden anrettede Skade.

Oriente. Opstanden paa Candia har fremtalbt et spændt Forhold mellem Porten og den græske Regjering, og man frygter for, at den diplomatiske Forbindelse mellem disse Magter skal blive afbrudt. En Generalkommisjon har faaet det Hverv, at undersøge den græske Hærs Tilstand, medens Porten trækker Tropper sammen ved Grækenlands Grændser.

Amerika. Den 22de August fandt en Explosion af Petroleum Sted i New York, den derved anrettede Skade anslaaes til en Million Dollars.

Det er lykkeligvis „Great Eastern“ at finde Telegraphkabelet fra 1865 og at telegraphere denne Begivenhed til London gennem selve Kabelet, der senere er bragt iland paa Newfoundland, saa at man nu har to Telegraphlinier over Atlanterhavet.

Ostindien. I Bengalen hersker der en forfærdelig Hungerød. Ifølge de nyeste Efterretninger fra Kalkutta af 8de August strømmede den hjælpeløse Landbefolkning til Hovedstaden for der at underholdes paa offentlig Betøstning. I Driisa og Midnapore, hvor Nøden er størst, vare i de sidste 6 Uger ifølge officielle Angivelser hver Uge gennemsnitlig halvtredie tusinde Mennesker omkomne af Mangel paa det Nødvendigste.

Blandinger.

Unseelig Landeiendom. I Nordamerika, hvor Alt er storstilet, findes der ogsaa Landeiendomme af Dimensioner, hvorom vi i vor Verdensdeel ikke

have nogen Forestilling. I Illinois eier saaledes en Mr. Sullivan et Areal — sandsynligviis den største samlede Landeiendom i Verden — paa circa 50,000 Tdr. Land dansk Maal eller omtrent 5 geographiske Qvadratmiil, hvoraf omtrent en Trediedeel allerede er bragt under Ploven. Hovedproduktionen er Mais, og Arbeidet, som Arbeiderne for en stor Deel udføre tjorende, besorges væsentlig ved Maskiner, saavel Ploining og Gravning som Plantning og Saaening. Mr. Sullivan beskæftiger over 200 Arbeidere, og endstjøndt han som nævnt i stort Omfang anvender Maskinkraft, benytter han dog ved Siden af denne et Par Hundrede Heste og et betydeligt Antal Træfstude.

Efterat der allerede tidligere iaar var bleven opdaget 3 Planeter, nemlig Semele af Dr. Lietgens i Berlin, Sylvia af Payson i Madras, og Thise af Peters i Clinton, er der den 6te August paa det nye Observatorium i Longchamp i det sydlige Frankrig, som forestaaes af Hr. Stephan, i Steenbuckens Stjernebillede bleven opdaget den 89de af de smaa Planeter imellem Mars og Jupiter. Opdagelsens Rigtighed er bleven bekræftet ved senere Opservationer fra Observatoriet i Paris.

Adresse.

F. E. Anderson,
2, Lower Gilmore Place. Edinburgh.

Indhold.

	Side.		Side.
Hvad er Zion?	369.	Redaktionens Bemærkninger (Den	
Verden har ingen Undskyldning	371.	Tid, vi leve i)	376.
Stephens og Catherwoods Rejse		Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	377.
(fortsat)	373.	Nyheder	379.
		Blandinger	379.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzønsgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgibet og forlagt af E. Wiberborg.

Trykt hos F. E. Borhing.